

og Bekostningskravet, alt for stærkt i sin Forelæggelsestale. Tilmed ser Ministeren ganske ensidigt paa Beliggenhedsspørgsmaalet. Det ses under et følelsesbestemt Hensyn. Det staaar saa at sige paa Forhaand fast for Ministeren, at Folkestemningen kræver Museet i Prinsens Palæ og ved Frederiksholm Kanal. Jeg tror, at Ministeren i ikke ringe Grad forveksler en Del af Museumsfolkene og visse Journalisters Stemning med Folkestemningen. Overhovedet vil jeg — desværre kan jeg sige — overfor Spørgsmaalet om Museet tale med nogen Varsomhed om Folkestemningen. Vi hører ganske vist ofte, i hvor høj Grad dette Museum er sammenlevet med Befolkningen, hvilken Interesse den har for det. Men Museumsbesøget tyder ganske vist ikke just absolut i den Retning. Og naar man fremhæver Beliggenheden dernede som saa særdeles gunstig for det store Besøg, vil jeg sige, at i alt Fald de mange Aar ikke just har understreget dette paa en særlig tydelig Maade. Navnlig for Københavnerne Vedkommende tør det dog vistnok anses for en Kendsgerning, at den Procentdel, der besøger Museet i alt Fald nogenlunde rigeligt og regelmæssigt, hurtigt kan opgøres.

Jeg tror derfor ikke, man skal tale saa højt om Folkestemningen med Hensyn til Museets nuværende Beliggenhed og heller ikke om, hvor nyttig denne er netop for Besøget. Men ogsaa jeg deler for øvrigt Tankerne om, at Følelseshensyn maa tages med i Betragtning. Jeg forstaaer saa saare vel, at netop det Sted dernede, hvorfra der er udgaaet et saa interessant og betydningsfuldt Arbejde gennem Mænd som Christian Jørgensen Thomsen, Worsaae og sidst Sophus Müller, i Museumsmænds Øjne maa staa som et Slags helligt Sted, et Sted, man betragter med særlig Pietet. Men dette udelukker jo ikke, at vi maa se nøgternt paa, om Bygningen virkelig egner sig til Museumsbrug, ogsaa naar der skal skabes de virkelig brugbare Rammer om Museet. Jeg forstaaer i alt Fald ikke, at man tør drage dette Følelsesmoment saa stærkt i Forgrunden, saaledes at man faar det Indtryk, at andre absolut nødvendige Momenter for en tidssvarende Løsning ligesom skubbes tilbage i anden Række, og det er da især Brandfarepunktet, jeg tænker paa.

Ministeren har i sin Forelæggelsestale overfor et andet i den sidste Tid meget stærkt fremdraget Følelsesmoment udtalt sig med en paaskønnelsesværdig Klarhed. Ministeren siger Sp. 2899 i Folketingets

Forhandlinger i Anledning af de byplanmæssige Hensyn, at dette Moment vel har stor Betydning, men det er ikke det afgørende i denne Sag; Opgaven er ikke i første Række at yde Bidrag til Københavns Forskønnelse, men til Museets Sikring. Jeg kan saa fuldstændig give Ministeren Ret i denne Udtalelse. Men det forekommer mig unægtelig, at naar man har den Opfattelse, at dette Moment maa skydes i Baggrunden, saa bør man ogsaa skyde Følelsesmomentet med Hensyn til Beliggenheden i Prinsens Palæ, ved Frederiksholms Kanal, tilbage i anden Række, hvor det hører hjemme.

Heller ikke kan jeg sige, jeg er ganske enig med Ministeren i hans Opfattelse af det niende Punkt, Bekostningshensynet. Det er overmaade rigtigt, og derom er der ingen Strid imellem os, at Tiden ikke er til Ødselhed. Men paa den anden Side maa Bekostningshensynet ikke trænge sig frem paa en saadan Maade, at man tilside sætter det, der er nødvendigt for Museets Sikring og for dets fyldestgørende Brug. Jeg er enig med Ministeren i, at Efterverdenen skal se, at vi respekterede det Krav om Økonomi, som vi talte saa meget om i Øjeblikket. Vi skal altsaa ikke bygge flot, men, som Ministeren saa rigtigt bemærkede, tidssvarende. Men jeg maa rigtignok sige, at det tidssvarende betyder ikke blot, at man resignerer overfor Fløthed, overfor det, som Ministeren kaldte Monumentalitet, det betyder virkelig ogsaa, at man bygger i Overensstemmelse med Opgavens virkelige Maal og efter Tidens bedste Forstaaelse af Løsningen af den foreliggende Opgave. Udtrykket „tidssvarende“ maa derfor udelukke unødigt Bekostning og flot Hensyntagen til Følelsesmomenter, men det maa i hvert Fald omfatte det til Opgavens forsvarlige Løsning nødvendige.

Men hertil kommer, at Ministerens Opførelse med Hensyn til Bekostningen virkelig er af en saadan Art, at man maa sætte et meget stort Spørgsmaalstegn ved det. Alle ved — og det er ogsaa blevet fremhævet af en foregaaende Taler —, at Ombygning af gamle Bygninger er det dyreste af alt Bygningsarbejde, og Opførelse af nye Bygninger paa opfyldt Grund som dernede i Materialgaarden kan ligeledes komme til at frembyde i alt Fald Overraskelser, som vil blive af en kostbar Art. Videre synes Ministeren ikke i sine Beregninger at have regnet med Værdien af de Grunde, han opererer med. Det forekommer mig, at man, naar man skal tale om,